

Arrest

nr. 106 082 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, zijnde de activering van zijn vordering tot schorsing van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2013 om 09u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANHEULE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest met nummer 56 405 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 februari 2011 werd aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus geweigerd, na

beroep tegen de beslissing van 10 november 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 mei 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Van dan af wordt zij vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge nadat een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis is gegeven. Er blijkt niet dat de verzoekende partij tegen dit bevel een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld.

Op 27 mei 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13*quinquies* uitgereikt.

De verzoekende partij stelt dat zij op 27 mei 2013 een tweede asielaanvraag indient. Een repatriëring was voorzien op 28 mei 2013.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juni 2013 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Dit is de bestreden beslissing die dezelfde dag ter kennis werd gegeven.

De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift een kopie toe van het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing dat zij tegen de bestreden beslissing instelde, volgens haar gedateerd op 12 juni 2013.

Een repatriëring is voorzien op 28 juni 2013 omstreeks 14.50 uur.

2. Onderzoek van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Voorwerp van de vordering

De verzoekende partij vraagt bij wijze van voorlopige maatregelen om de vordering tot schorsing te behandelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot niet in overwegingname van een asielaanvraag van 7 juni 2013 (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 2013.

2.2. De voorwaarden voor het bevelen van voorlopige maatregelen

2.2.1. De uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1.1. Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of

indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van het PR RvV bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)”

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

2.2.1.2. Verzoekende partij zet in het verzoekschrift het volgende uiteen met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verantwoord door het feit dat de verwerende partij thans toch heeft besloten om tot een effectieve verwijdering over te gaan en om de uitkomst van de behandeling van het beroep tot schorsing en vernietiging niet af te wachten, in strijd met nochtans de verplichting voortvloeiend uit het EVRM om tot een grondig en geactualiseerd onderzoek van het risico bij terugkeer over te gaan.

Van deze effectieve intentie is verzoekende partij pas op woensdagnamiddag 26 juni 2013 op de hoogte gebracht (stuk 2). Het verzoek tot voorlopige maatregelen is bijgevolg tijdig ingesteld en is het enige middel dat aan verzoekende partij nog een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM

waarborgt teneinde te voorkomen dat verzoeker het slachtoffer zal worden bij terugkeer in Iran van een behandeling in strijd met artikel 2 en artikel 3 EVRM."

2.2.1.3. Verweerder betwist het uiterst dringend karakter.

2.2.1.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het onderhavige dossier blijkt dat de verzoekende partij werd vastgehouden sedert 16 mei 2013 en dus op dat ogenblik wist hetzij moest weten dat elk ogenblik een gedwongen verwijdering kan volgen temeer zij in het verzoekschrift stelt dat de vasthouding is gebeurd nadat aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis is gegeven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de raadsman van de verzoekende partij op 27 mei 2013 aan de verwerende partij een fax laat geworden waarbij een tweede asielaanvraag wordt ingediend en hij op de laatste pagina van deze fax verzoekt de repatriëring voorzien daags nadien uit te stellen. De verzoekende partij en haar raadsman wisten dus zeer goed dat een gedwongen verwijderingsmaatregel elk ogenblik kon uitgevoerd worden. Het is weinig ernstig thans te insinueren dat de huidige geplande repatriëring op 28 juni 2013 niet kon verwacht worden nu zij pas op 26 juni 2013 hiervan op de hoogte werden gebracht. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat ook op 27 mei 2013 een bevel ter kennis is gegeven onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies} en de verzoekende partij ook tegen deze beslissing geen stappen ondernam en de beroepstermijn van vijftien dagen inmiddels is verstreken. De verzoekende partij laat na tegen twee verwijderingsmaatregelen waarvan ze wist dat hun tenuitvoerlegging imminent kon zijn een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. De thans bestreden beslissing werd genomen en aan verzoekende partij ter kennis gebracht op een moment dat zij reeds was vastgehouden. De raadsman van de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat de verzoekende partij sinds 16 mei 2013 tot op heden onophoudelijk is vastgehouden.

Op datum van het indienen van de onderhavige vordering blijkt de repatriëring van de verzoekende partij te zijn voorzien op vrijdag 28 juni 2013 om 14.50 uur. Zoals verder gesteld, vloeit de repatriëring niet voort uit de bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat.

2.2.1.5. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het PR RvV, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
(...)"

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)"

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent **wordt**.

2.2.1.6. Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.7. In het kader van de onderhavige procedure, wordt door verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien is daags na het instellen van haar vordering, te verhinderen. Bijgevolg mag van haar verwacht worden dat zij de nodige spoed en alertheid aan de dag legt om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen in kennis te stellen van haar intenties maar ook om tijdig, dit wil zeggen binnen een tijdsbestek dat nodig is om aan de Raad en aan alle partijen betrokken in het geding, de gelegenheid te geven kennis te nemen van haar vordering derwijze dat die vordering aan een gedegen onderzoek kan worden onderworpen.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

Te dezen is verzoekende partij op 7 juni 2013 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekende partij bevond zich sinds 16 mei 2013 in een gesloten opvangcentrum met het oog op haar verwijdering. De raadsman van de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat verzoekende partij sinds 16 mei 2013 tot op heden onophoudelijk is vastgehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift van 27 juni 2013 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vordert van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Gelet op het bovenstaande wist verzoekende partij reeds op 16 mei 2013 reeds dat haar verwijdering imminent was.

Verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient verzoekende partij tegen de bestreden beslissing pas op 12 juni 2013 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na **onmiddellijk** een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.8. Verzoekende partij zet *in casu* niet uiteen waarom zij, wanneer zij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Het feit dat verzoekende partij vernomen heeft op 26 juni 2013 dat zij zou worden gerepatriëerd, impliceert dan ook geenszins dat verzoekende partij eerder niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Temeer zij dit gelet op de vasthouding in het gesloten centrum kon verwachten en al een eerdere gedwongen verwijderingsmaatregel was georganiseerd geweest.

2.2.1.9. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij minstens reeds op 16 mei 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 12 juni 2013, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens amper één dag voor de daadwerkelijke repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, heeft verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. Verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd en die ook niet is aangevochten, te herstellen.

Deze vaststelling toont aan dat *prima facie* geen schending van artikel 13 van het EVRM in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van het EVRM voorhanden is. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij, nadat zij een volledig ongeloofwaardige eerste asielaanvraag heeft ingediend, wat blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2010 en het arrest met nummer 56 405 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 februari 2011, en vervolgens wacht tot 27 mei 2013 om een tweede asielaanvraag in te dienen, blijkbaar ook daags voor een poging tot repatriëring op 28 mei 2013, terwijl de handelingen die zij voorhoudt als zijnde de grond voor de asielaanvraag, waaronder haar activiteiten in België volgens de door haar voorgelegde stukken gevoegd bij haar tweede asielaanvraag, geruime tijd en alleszins sedert 2011 werden uitgeoefend (cf. EHRM 6 juni 2013, M.E./Frankrijk, § 68). Er wordt geen uitleg verschaft waarom bepaalde stukken die ontstaan zijn na de eerste asielaanvraag niet eerder hadden kunnen opgevraagd worden hetzij bijgebracht worden. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij naliet tegen het bevel van 16 mei 2013, dezelfde dag ter kennis gegeven en tegen het bevel ter kennis gegeven op 27 mei

2013 enig beroep in te stellen en evenmin een schorsing heeft gevraagd terwijl thans de beroepstermijn hiertoe is verstreken.

2.2.1.10. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

2.3. Ontvankelijkheid

Bovendien wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat en meer in het bijzonder naar artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, kan de activering van een vordering tot schorsing slechts gevraagd worden als de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. De repatriëring vloeit niet voort uit de bestreden beslissing maar wel uit het gegeven bevel tegen dewelke de verzoekende partij geen vordering tot nietigverklaring en schorsing en/of vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend of dergelijke indiening ten minste niet aantoonst terwijl op het ogenblik van het indienen van huidige vordering de beroepstermijn is verstreken. In die mate is de vordering onontvankelijk. Ook om deze reden is artikel 13 van het EVRM samengelezen met de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet geschonden. De verzoekende partij is bijgestaan door een raadsman die met kennis van zaken dient te opteren voor de juiste procedure. De Raad kan enkel vaststellen dat er nagelaten werd op te treden tegen de verwijderingsmaatregel. Bij gebreke hiervan is de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk.

3. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen erop gericht de vordering tot schorsing te activeren ingesteld op 12 juni 2013 tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 2013, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. BEELEN